

01

ไหนดใครบอกว่าเชียงใหม่ยังไม่หนาว

ไหนดใครบอกว่าเชียงใหม่อากาศร้อนระอุเหมือนกรุงเทพฯ นั้นแหละ
เสื้อตัวหนาๆ ไม่ต้องเตรียมมาให้หนักกระเป๋าหอรอก

แม่ง

โคตรไม่ใช่

"เกวินมึงเปิดกระเป๋าดี กูจะขอยืมเสื้อคลุมหน่อย"

"ไม่ได้เอามา"

"อี๊ก บีมน้อยของพี่หนาวจนจะหดแล้ว T^T"

เกวินมองบีมยื่นถุงมเป่าทางเกงตัวสั้นๆ แล้วได้แต่พยายามทำตัวให้ปกติ
มากที่สุด เพราะจริงๆ เขาก็หนาวเหมือนกัน แต่ถ้าแสดงออกแบบเพื่อนสนิท
คงไม่ค่อยน่ามอง

"เกวินนนนน พี่คนนั้นของมึงเมื่อไหร่จะมาวะ"

เกวินส่ายหน้าเพราะความตื่นตูมเสียงดังจนคนที่เดินผ่านไปมาใน
สนามบินเชียงใหม่เริ่มหันมามอง เงยหน้ามองรอบๆ หา**พี่คนนั้น**ที่บีมถามถึง

นั่นดิ เมื่อไหร่จะมา

อดไม่ได้ต้องอมยิ้มนิดๆ กับคำว่าพี่คนนั้น ความจริงเขามีชื่อ แต่เกวิน
แค่ไม่เคยพูดชื่อนั้นออกมา ไม่ใช่ที่ไม่อยากพูดถึงหรือไม่สนิทเลยหาคำอื่น
เรียกแทนไปก่อน แต่เพราะเคยสนิทมาก แล้วตอนนี้เกวินก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า

ความสัมพันธ์แบบนั้นมันยังมีอยู่ ลดลง หรือหายไปจนกลายเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว มันไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าใจอะไรในชีวิตของเกวินหรอก แค่ตอนเด็กๆ เขาเคยสนิทกับพี่คนนั้นเพราะพ่อแม่ของเรารู้จักกัน เขาชอบปีนต้นไม้ข้ามรั้วไปนอนกับอีกฝ่ายบ่อยๆ...ด้วยความที่เกวินเป็นลูกคนเดียว พอมีคนที่อยู่มากกว่าคอยเอาใจใส่ คอยลูบผมให้ก่อนนอนเลยติดที่คนนั้นเป็นธรรมดา

เกวินไม่ได้เจอเขามาหลายปีแล้ว เท่าที่จำได้ก่อนจากกันเด็กชายร้องไห้จนแงไม่ยอมให้อีกฝ่ายย้ายบ้าน และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้เหตุผลว่าทำไมครอบครัวของพี่คนนั้นต้องย้ายไป คงเพราะยังเด็กมากเกินไปและแยะความฝันกับความจริงไม่ออก ตอนเด็กๆ เกวินฝันว่าจะโตขึ้นไปพร้อมกับพี่ชายข้างบ้าน อยู่ด้วยกัน เดินไปเรียนด้วยกัน

พอไม่มีเขาอยู่ในชีวิตแล้ว เขาเข้าจริงเด็กชายก็ร้องไห้แค่สามหรือสี่วันเท่านั้น ไม่นานก็กลับไปเล่นชนได้เหมือนเดิม หัวเราะได้เหมือนเดิม โตขึ้นและใช้ชีวิตแบบผู้ชายคนหนึ่งอย่างที่ควรจะเป็น

ระยะเวลาที่เกวินโตขึ้นเรื่อยๆ ในหัวก็มีเรื่องอื่นเข้ามาแทนมากมาย จนบางครั้งก็ลืมไปว่าช่วงเวลาหนึ่งเคยมีใครคนนั้นอยู่ในชีวิต คงเพราะเกวินไม่มีช่องทางติดต่อของเขา...

หรืออาจจะไม่มีแต่ไม่ได้สนใจหา

ถึงจะดูเหมือนไม่แคร์อะไร แต่ความจริงลึกๆ แล้วเกวินคิดถึงเขามาก แล้วก็ยอมรับเลยว่าตอนนี้รู้สึกตื่นเต้นไม่เบา

เอาแต่จินตนาการภาพของเขาวางจะต่างจากสิบปีที่แล้วมากน้อยแค่ไหน "กว่าต้องแวะซื้อเสื้อกันหนาวตัวหนาๆ ขนฟูๆ ไว้สักห้าหกตัวแล้วแหละ แล้วแม่ง...ที่ที่จะไปอยู่มันแยะมากขนาดไหนวะ ความจริงกูอยากเอามอไซค์มาซ่อมขี่ที่นั่นด้วยซ้ำ แต่แม่งขึ้นเครื่องไม่ได้...เฮ้ยไอ้เกวิน มึงว่ากูจ้างให้ขนส่งเอามาส่งที่นั่นดีเปลววะ ฮือออ ไม่น่าเลยกู"

ที่ปีมกระวนกระวายจิตตกขนาดนี้ก็เพราะความหวั่นของเกวิน

เขาเกือบตาย นอนหมดสติอยู่ที่โรงพยาบาลไปเกือบเดือน

ทุกคนต่างมีสิ่งทีรักที่ชอบ อย่างพ่อของเกวินชอบจิวเวลรี่ มีแหล่งชุด

เพชรพลอยตั้งมากมาย แม่เองก็ชอบจิวเวลรี่เหมือนกัน ทั้งข้อมือและลำคอ
เลยมีแต่เครื่องประดับที่ทำจากเพชรเม็ดงามเต็มไปหมด

ส่วนเกวินชอบแข่งรถมอเตอร์ไซด์...ชอบมากๆ แต่ความชอบของเขา
มันสวนทางกับสิ่งที่พ่อแม่อยากให้เป็น

เขาพิสูจน์ตัวเองให้พ่อกับแม่เห็นว่าสิ่งที่รักไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต
เซฟตัวเองอย่างดีทุกครั้งที่ตั้งแข่ง ไปฝึกงานกับบริษัทจิวเวลรี่ของพ่ออย่างที่ท่าน
ต้องการให้สานต่อธุรกิจในวันหน้า เหมือนท่านจะเห็นดีเห็นงามด้วยแล้วเสีย
เพราะเกวินทำทุกอย่างได้ดีไม่ขาดตกบกพร่อง

แต่ก็ต้องมาตกม้าตายเพราะการแข่งขันเมื่อสามเดือนที่ผ่านมาเกือบจะ
พรวดลมหายใจของเขาไป

ก่อนลงสนามเขากับคนในทีมเช็คความเรียบร้อยของรถที่ใช้แข่ง
อย่างดี แต่ต่อให้เช็คละเอียดแค่ไหนก็พลาดอยู่ดีนั่นแหละ

ที่เจ็บใจไม่ใช่ว่าพลาดเพราะตัวเขาเอง แต่เป็นการพลาดเพราะมอเตอร์ไซด์
คันหลังขับมาชนรถของเขอย่างจัง ทั้งร่างทั้งรถกระเด็นลอยออกนอกสนาม
เลือดไม่ออก แขนขาไม่หัก ร่างกายไม่เป็นอะไรเลย แต่กลับหลับไปตั้งเกือบเดือน

พอตื่นขึ้นมาก็ถูกสั่งห้ามไม่ให้กลับไปแข่งรถอีกอย่างเด็ดขาด เกวิน
รู้ชะตากรรมตัวเองแล้วว่าต่อให้ค้ำหัวชนฝ้ายังไงแม่ก็ไม่ยอม แถมยังส่งตัวมา
ฝึกงานที่อื่นแทนเพื่อจะไม่ให้เขาได้อยู่ใกล้ชิดกับสนามแข่งและรถมอเตอร์ไซด์
จนกว่าพวกเขาจะพอใจ

เรียกว่ามันเป็นบทลงโทษก็ได้

แต่เอาเหอะ แค่นี้ก็เดือนเอง

แล้วไอคนที่มาแย่งรถกระบะที่บเท้าไปมาอยู่ข้างกันก็คือคนที่ขับรถชนเขา
นั่นแหละ ตอนนี่ทั้งเขาทั้งมันต่างถูกเนรเทศจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่นั่นแทน

มันก็ได้แยะ แค่นี้ได้ลงแข่งจนกว่าจะฝึกงานจบ

เพราะอาจมีเรื่องที่ย่กว่านั้นก็คือการต้องบั้นหน้าให้เป็นปกติที่สุด
ในขณะที่บีบีกำลังกรี๊ดร้องสาวแตกเพราะอากาศหนาวๆ ของเชียงใหม่

"กูโคตรอยากจะเช็กอินเลยวะ แเฮชแท็กกรุงเทพฯ หนาวม๊าย เชียงใหม่

หนาวมากกกก อยากได้สาวน่ารักๆ มาคลายหนาวจึกหน่อยได้ก่า?"

เกอร์นปล่อยให้บีมพูดอะไรสักอย่างไปโดยไม่ได้สนใจฟัง เพราะตอนนี้ เขากำลังกวาดตามองหาใครบางคนที่รับปากกับแม่ไว้ว่าจะมารับพวกเขาสองคน กลับบ้านด้วยตัวเอง ไม่รู้ตอนนี้อยู่ไหน จะหาเขาเจอมัย เกิร์นใส่เสื้อยืดสีดำธรรมดา กับกางเกงยีนส์เข้มไม่ได้เป็นจุดเด่นกว่าใคร กลมกลืนไปกับผู้คนในสนามบิน

อีกฝ่ายจะหาเขาเจอมัย

ไม่ได้เจอกันตั้งนาน จะยังจำกันได้อยู่หรือเปล่า

เกอร์นหายใจเข้าลึกๆ เมื่อเห็นคนเดินผ่านไปผ่านมาเริ่มหนาวมากขึ้น ช่วงไฮซีซั่นก็แบบนี้ เขาไม่ชอบคนเยอะ ไม่ชอบอยู่ในสถานที่ที่คนเบียดเสียดกันไปมา แต่มันเลี่ยงไม่ได้

"ขอโทษครับ นี่เกอร์นหรือเปล่า"

เจ้าตัวหันตามเสียงเสียงหนึ่งที่ดังจากด้านขวา พอหันไปสบตาก็ชะงัก นิดหน่อย ดวงตาจ้องมองผู้ชายสองคนที่ดูอายุจะห่างกันไม่มาก คนที่ยกยืมให้ เกิร์นจำได้ว่าคนคนนี้เป็นพี่นาย เจ้าของเหมืองแร่เจ้าใหญ่ของภาคเหนือ และอีกคนที่ยื่นอยู่ข้างหลัง ผิวขาวผ่อง ตากลม ไม่ยิ้มแย้มแต่ก็ไม่ได้ทำหน้าบึ้ง และไม่ได้มองมาที่เขาเลย คงเป็น...

พินิด

"ครับพี่ ผมเกอร์น เอ้ยไม่ใช่ ใอันี่ชื่อเกอร์น ส่วนผมชื่อบีม แล้วพี่คือ พี่คนนั้น..."

"พี่ชื่อนายครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะบีม ลืมบอกไปเลยว่าเชียงใหม่อากาศเย็น แล้ว"

นายอดมองสองหนุ่มผู้มาเยือนหัวจรดเท้าไม่ได้ ในขณะที่เกอร์นได้แต่ คิดในใจซ้ำๆ

การแต่งตัวต่างกัน พี่นายมีเสื้อคลุมกันหนาวเท่าๆ ดูดีเหมือนพระเอกเกาหลี ส่วนเขากับไอบีมเสื้อยืดกางเกงยีน จบ

"สบายดีมั้ยกเกอร์น ไม่ได้เจอเราตั้งกี่ปี เป็นหนุ่มแล้วนี่หว่า"

"สบายดีครับพี่นาย"

เขาละสายตาจากคนที่ยื่นเงียบๆ อยู่ข้างหลังพี่นายไม่ได้สักที ไม่ได้
เจอกันนานแต่ตอนนี้ก็ฝ้ายกลับไม่แม้แต่จะเอ่ยทัก แถมยังไม่มองหน้ากันอีก

ไม่รู้ว่่าโกรธอะไรกันหรือเปล่า

ต้องเป็นเขามั้ยที่ควรโกรธ ที่สัญญาว่าจะโตด้วยกัน ไปโรงเรียนด้วยกัน
ที่พี่นี่เป็นคนสัญญาเอาไว้เอง ไม่เห็นจะทำได้เลยสักอย่าง

และเหมือนพี่นายจะรู้ว่าเขาเอาแต่จ้างคนที่ยื่นเงียบๆ อยู่ข้างหลัง
เลยดึงแขนให้คนที่ดูตัวเล็กกว่าเขาขยับขึ้นมายืนข้างกัน

คนตัวสูงมองสองมือขาวที่กุมกันอย่างประหม่าอยู่ใต้แขนเสื้อใหม่พรม
สีครีม กับริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ขยับมูบมิบสลับกับเม้มแน่นซ้ำไปซ้ำมา

"นิล ข้างหน้านี่น้องเกอร์นนะ ที่เคยเป็นเพื่อนเล่นนิลตอนเด็กๆ"

เพราะคำแนะนำตัวของพี่นายกับสายตานิ้งๆ ของอีกคนที่มองมาทางเขา
แวบเดียวแล้วก็เหลือบไปมองทางอื่นเหมือนหาจุดโฟกัสของสายตาไม่ได้ทำให้
เกิดความสงสัยขึ้นมา

"เอ่อ สวัสดิ์เกอร์น...สบายดีมั๊ย"

หัวใจของเขาเหมือนจะเต้นช้าลง ราวกับจะหยุดเต้นเอาชะงัดๆ

เสียงของพี่นี่ยังเหมือนเดิม อ่อนโยน นุ่มนวล

"นิล น้องเกอร์นอยู่ทางนี้ หันซ้ายหน่อย อ้อ โทษทีนะเกอร์น"

เกอร์นพยักหน้าให้พี่นายทั้งที่ตายังจ้องหน้าพี่นี่ลอยู่ พี่นี่ส่งยิ้มบางให้
แต่เหมือนไม่ได้ยิ้มให้เขาเลยเพราะสายตาของอีกฝ่ายมองไปตรงไหนก็ไม่รู้
มันดูเลื่อนลอยเหมือนมองไม่เห็นเขา แต่ใบหน้าที่ทำให้เกอร์นละสายตาไม่ได้
เจอไปด้วยความดีใจ

และก็เหมือนกับทุกอย่างจะเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ

"พอดีว่านิลเขามองไม่เห็นนะ"

วูบหนึ่งรู้สึกว่่าดวงตาสวยๆ คู่ นั้นกำลังจ้องมองมา

เกอร์นเห็นรอยยิ้มบนปากหยักสวยจางลงช้าๆ แล้วเม้มแน่น ความประหม่า
ที่ส่งผ่านดวงตาคู่ นั้นทำให้ขาของเขาก้าวออกไปโดยไม่รู้ตัว รู้ก็ทีก็ตอนที่ยื่นอยู่
ตรงหน้าพี่นี่แล้ว

ตอนนั้นพินิลสูงกว่า

แต่ตอนนี้เขาสูงกว่าพินิล...ดูโตกว่าพินิลตั้งเยอะ

เขาไม่ได้ถามว่าทำไมพินิลถึงมองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าไม่อยากรู้แต่คิดว่า ตอนนั้นมันคงไม่เหมาะเท่าไร ทำเพียงจ้องผิวหน้าเนียนละเอียด จ้องดวงตาคู่สวย ที่จะเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวตอนยี่มหวานๆ

มือเล็กของพินิลยกขึ้นช้าๆ สัมผัสเบาบางบนไหล่ของเกวีนแล้วหัวเราะ ออกมาเบาๆ ไม่รู้ว่าพินิลกำลังจะทำอะไร แต่เกวีนก็ยินดีที่จะยื่นนิ่งๆ ให้อีกฝ่าย สัมผัสกันอย่างนั้น

คงอยากรู้ว่าเขาสูงขึ้นมากมัย

คงอยากรู้ว่าไหล่เขากว้างขึ้น หนาขึ้นหรือเปล่า

คงอยากรู้ว่าไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เขายังเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนไปมากแค่ไหน

พินิลคงอยากรู้ว่าตัวเองจะยังดูห่วยเหมือนตอนเด็กๆ ได้หรือไม่

เกวีนจับมือนุ่มของพินิลยกขึ้นเหนือไหล่ วางฝ่ามือเย็นเฉียบไว้บน เส้นผมสีน้ำตาลเข้ม ก็มึนระชะยอตัวลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องเอื้อมมือ จนเมื่อ ยินาทีนั้นเกวีนเห็นรอยยิ้มกว้างๆ รอยยิ้มอบอุ่นเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ของพินิลอีกครั้ง

"เกวีนตัวสูงขึ้นเยอะเลย"

"..."

"หล่อมากๆ ด้วย"

"นิล มองไม่เห็นแล้วรู้ได้ยังไงว่าน้องหล่อ"

เจ้าของชื่อถูกเสียงเข้มๆ ดูเข้าห้อยก็หน้าหงอย พินิลหันหน้าหาพินาย เล็กน้อยอยู่ปากทำแก้มป่องก่อนจะหันมาหาเขาเหมือนเดิม

พินิลจะรู้ตัวมั๊ย ว่าโคตรน่ารัก

"รู้สิครับ ตอนเด็กๆ เกวีนก็หล่ออยู่แล้ว"

เกวีนยิ้ม เยกหน้ามองพินิล มองรอยยิ้มหวานๆ กับสัมผัสอ่อนโยนบนหัว

คิดถึงพินิล คิดถึงมาก

02

เหงื่อแม่งไหลแหละ...

เกวียนเหยียดตัวลุกขึ้นยืนเท้าเอวหอบแฮก ทั้งร้อน ทั้งเหม็น กลิ่นในเหมืองแรงแม้ตูดๆ บอกไม่ถูก ขาววาวๆ เตะไปข้างหน้าเพราะเกิดอาการเหน็บชาจากการที่น้ำของมาหลายนาที่

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าคนแข็งแรงที่สามารถประคองบึกไปก็ค้นใหญ่ๆ ได้อย่างเขาจะมาหมดแรงเพราะนั่งเขี่ยดินเล่น

แล้วแม่งก็โคตรร้อนเลย

อากาศต่างจากเมื่อวานราวฟ้ากับเหว แดดส่องตรงหัวเป๊ะจนผมสีน้ำตาลเข้ม ออกสีชัดขึ้นกว่าเดิม หัวเข่าร้อนผ่าเพราะพระอาทิตย์กลมๆ จ่อกลางหัวเลยนั่นแหละ ถ้าไม่ใช่หมวกแก๊ปแบรนด์หรูทับไว้ปานนี้ผมของเขาคงไหม้ไปแล้ว อ้อแล้วหมวกแก๊ปสวยๆ ก็ยังโดนไอ้หมวกเซฟตี้สวมทับบดบังความเท่นั้นไปแล้วด้วย

เออ รู้แล้วว่ามันลำบาก ทำงานกับพ่อในบริษัทมันสบายกว่าล้านเท่า
"ไอ้ยายยยย หิวน้ำ"

บีมที่สวมหมวกเซฟตี้เหมือนกันนั่งซักดินซักงอบนพื้นเป็นเด็กๆ จนเกวียนต้องเบือนหน้าหนี คนตัวสูงหรือตามองรถตักดินที่กำลังทำงานอยู่ห่างจากจุดที่เขาขึ้นประมาณสิบเมตร...บีมยิ่งกว่าเขาอีก ทำไปบ่นไป คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ แล้วยังบ่นเสียงดังจนคนงานแถวนั้นหันมามองกันเป็นแถว

อายเขามั้ยล่ะ

เกวินในชุดเสื้อยืดสีดำกับปลอกแขนสีเดียวกันส่ายหน้า การแต่งตัวของเขา มันขัดกับลักษณะงานนิดหน่อย จะพูดยังไงดี เกวินไม่คิดว่าตัวเองจะต้องออกมาดูหน้างานเลยใส่กางเกงยีนส์รัดรูปแน่นเปรี๊ยะมา ส่วนเสื้อถึงจะเป็นเสื้อยืดคอกลมธรรมดา แต่มันก็หนาพอที่จะทำให้เหงื่อออกจนตอนนี้เปียกชุ่มไปทั้งตัวเหมือนคนเพิ่งอาบน้ำ

"เอาน้ำมึงมาหน่อยดิวะ กูคอแห้งไม่ไหวละ"

"ไม่ไหวก็ไปนั่งพักที่ออฟฟิศ" พักกพเถิดหน้าไปทางสิ่งปลูกสร้างที่เรียกว่าโรงงาน เห็นหลังคาออฟฟิศที่ติดแอร์เย็นๆ อยู่ไม่ไกล แต่ไอคนที่บอกว่าไม่ไหวๆ ก็เอาแต่ส่ายหน้าอย่างเดียว

นูนก็ไม่เอา นีก็ไม่เอา เอาใจยากชิบ แหมง...

เกวินโยนขวดน้ำให้บี้มก่อนจะยกมือปาดเหงื่อ คิ้วเข้มๆ ขมวดมุ่นเพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะถึงเวลาพักของเขาสักที พี่นายก็โหดเกินไปแล้ว ทำตามคำสั่งของพ่อแบบที่ไม่ขาดตกบกพร่อง ให้เขาทำงานเหมือนคนงานจริงๆ นี่จับคนป่วยมาทรมานกันชัดๆ

ผมเพิ่งหายป่วยนะโว้ย เพิ่งฟื้น ที่รถล้มมาอะ จำไม่ได้แล้วหรือ T-T

เขาถูกพี่นายปลุกให้ไปอาบน้ำตั้งแต่เช้า โดนหลอกล่อด้วยคำว่าเหมือนแร่ตอนเช้ามีดีสวยมาก เดี่ยวจะพาไปดูอะไรประมาณนี้ ไอ้เขาก็คิดว่าคงพิลเดียวกันกับดูพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า อัญมณีในเมืองแร่สองประกายระยิบระยับ แต่เปล่าเลย ความจริงแหมงคนละอย่างกับสิ่งที่คิด

เกวินไม่ใช่คนเรื่องมาก ลำบากกว่านี้เขาก็อยู่ได้ แต่แค่มันอึดอันตันใจเลยอดไม่ได้ต้องบ่นงูบงิบคนเดียวในใจก็เท่านั้น ถึงจะซัดใจหน่อยๆ ที่พ่อส่งเขากับบี้มมาที่นี้แต่ก็ไม่ได้คัดค้าน ต่อต้าน หรือประท้วงอยากกลับกรุงเทพฯ เลยกลับกันในขณะที่อากาศร้อนขนาดนี้เกวินยังก้มหน้าก้มตาตัดอัญมณีด้วยมือตัวเองแบบไม่อู้งานเลยด้วยซ้ำ

มันเป็นนิสัยของเกวินไปแล้วแหละที่เวลาทำอะไรก็จะตั้งใจทำ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยากทำก็ตาม

"อะ...โอ้ยยยยยยย"

"เป็นอะไรไอ้ปืม"

"ตะคริวกินข้าวกั้ววว ไอ้เกว็น ช่วยหน่อยยยยยยย เชี่ยๆๆ"

ส่วนคนที่เรื่องมากกว่าเขานะ ก็มันนี่แหละ

กลิ่นน้ำมันหอมตลบอบอวลทั่วห้อง เกว็นนั่งกอดอกอยู่ตรงหัวเตียง ตาคมมองคนสาวออยแก่งนอนยิ้มแฉ่งบนเตียงไม้โดยมีน้ำารามคอยนวดน่อง ทั้งสองข้างให้

"สบายเลยนะมิ่ง"

"สบายที่ไหน ปวดขาจะตายอยู่แล้ว มิ่งไม่เห็นใจกูเลย"

"แค่นี้จะตาย ที่มิ่งกำลังสืบทลบบนสนามไม่เห็นร้องสักแอะ"

ปืมหันขวับ มันถลึงตามองมาพร้อมกับพูดคำว่า 'เหี้ย' ออกมาแบบไม่มีเสียง เขาเกือบจะพุ่งเข้าไปชกมันสักหน่อยแล้วแต่ต้องเบรกเท้าไว้ อย่างนั้นเพราะเสียงเคาะประตูดังขึ้นมาก่อน

"เอ่อ น้ำารามอยู่มั๊ยครับ"

"อยู่ครับคุณนิล หิวอะไรมาเยอะแยะเลยนะครับ เดี่ยวผมไปช่วย..."

น้ำารามยังพูดไม่ทันจบเกว็นก็รีบลุกจากเก้าอี้ ก้าวขาขวาวๆ ไปหาคนที่เข้ามาใหม่ ปีนโตกับขวิดน้ำเย็นๆ หลายขวดในมือของคนตัวเล็กกว่าถูกเกว็นแย่งไปถือ เขาเห็นสีหน้าเล็กน้อยเหมือนตกใจไม่รู้ว่าใครที่เข้ามาช่วยถือของก่อนจะคลี่ยิ้มเมื่อเสียงน้ำารามดังขึ้นอีกครั้ง

"คุณเกว็นนะครับ"

"อ้อ สวัสดิ์เกว็น"

รอยยิ้มที่มองแล้วว่าเป็นยิ้มที่หวานที่สุดปรากฏอยู่บนใบหน้าเนียนขาวของพินิล เกว็นคลี่ยิ้มตามไปด้วย รอยยิ้มพินิลยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน น้ำเสียงนุ่มๆ ก็ยังเหมือนเดิม...ดูเหมือนจะนุ่มน่าฟังมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

"พี่ให้ป่าแม่บ้านทำกับข้าวมาให้ เกว็นกับปืมพักกินข้าวก่อนนะ"

"ขอบคุณครับพินิล ผมโดนใช้ให้ทำงานแต่เช้าข้าวยังไม่ตักถึงท้องสักเม็ด"

พี่นายโคตรโหดเลยครับ"

"อ่า... พี่ขอโทษแทนพี่นายด้วยนะ ปกติพี่นายก็ไม่ค่อยกินข้าวเช้า สงสัย ลืมว่าต้องพาน้องไปกินข้าวก่อนทำงาน"

เขามองริมฝีปากหยักสวดยับตอนเปล่งเสียงคุยกับบี๋ม ดวงตาของพีนิล มองตามเสียง และเพราะความสงสัยว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นจริงๆ เกวีนเลย เผลอยกมือขึ้นมาโบกไปมาตรงหน้าของคนทีตัวเล็กกว่าเขาๆ

"..."

เกวีนชักมือลงข้างลำตัวเหมือนเดิมเมื่อเห็นว่าพีนิลชะงัก เขาถอนหายใจ แร้งๆ ออกมาจากนั้นไปกระทบเข้ากับเส้นผมสีดำสนิทของอีกฝ่าย พีนิลถอยหลัง เล็กน้อยเหมือนรู้ว่าตอนนี้กำลังยืนอยู่ใกล้กับเขาในระยะที่ห่างกันแค่ไม่กี่เซนติ

"เกวีนมีอะไรหรือเปล่า"

"ครับ?"

"เรามองหน้าพี่อยู่ ใช่มั้ย"

"พี่รู้ได้ไง"

"ก็... ความรู้สึกมั้ง"

เขารู้ว่าเป็นธรรมชาติของทุกคนที่จะรู้สึกถึงอะไรบางอย่างเมื่อตัวเอง กำลังตกเป็นเป้าสายตา... อ้อ ใช่แล้วแหละ พีนิลไม่ได้แค่รู้สึก เขามองหน้าพีนิล จริงๆ

"หน้าพี่มีอะไรติดอยู่หรือ"

มือเขายกขึ้นแตะๆ บนใบหน้าที่แก้มสองข้าง จมูกโด่ง หน้าผาก ที่มีผมปรกอยู่ก่อนจะแสดงสีหน้าสงสัยเมื่อพบว่าบนหน้าตัวเองก็ไม่ได้มีอะไร ประหลาดๆ ติดอยู่

"ไม่มีครับ"

"อ่า"

เกวีนรีบวางของในมือไว้บนโต๊ะไม่ใกล้ๆ ประตู่ เขามองหน้าพีนิลอีกครั้ง ก่อนจะประคองคนที่มองไม่เห็นให้เดินเข้าไปหาที่นั่งในห้องด้วยกัน ตอนแรก พีนิลก็สะดุ้ง ขึ้นตัวออกเหมือนไม่ยอมให้จับ แต่พอเกวีนกระซิบเบาๆ ว่า

กลัวอีกฝ่ายจะสะดุดของลัมพีนิลเลยยอมปล่อยให้เขาช่วยประคองพาไปนั่ง
จะหาว่าโรคจิตก็ได้ เพราะกลิ่นหอมๆ จากตัวของพีนิลทำให้เขาไม่ยอม
ปล่อยมือเลยจริงๆ ยิ่งพีนิลตัวนุ่มนวลน่าจับแบบนี้ด้วยเขายิ่งอยากอยู่ใกล้
งานบ้านอะไรไม่อยากจะทำแล้ว อยากนั่งคุยนอนคุยกับพีนิลให้หมดวันไปเลยว่า
หลายปีที่ไม่ได้เจอกันพีนิลเป็นยังไงบ้าง...

และทำไมถึงมองไม่เห็นแบบนี้

พีนิลเป็นคนหนึ่งที่หน้าตาดี ผิวขาวผ่อง โดดเด่นกว่าทุกคน ไม่ว่าจะปี
ผ่านไปพีนิลก็ยังน่ารักเหมือนเดิม

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจริงๆ

"ขอบคุณนะเกวีน"

"ครับ"

เกวีนปล่อยให้พีนิลนั่งบนเก้าอี้ตัวเดียวกันกับที่เขาเพิ่งนั่งเมื่อกี้ ส่วนเขา
ก็ย่อตัวนั่งคุกเข่าตรงหน้าอีกฝ่าย เงยหน้ามองพีนิลแบบไม่ละสายตา

"อะแฮ่มๆ แค่นี้"

น้ารามก้มหน้าหัวเราะเพราะเสียงของบีม มันเอื้อมือมาสะกิดหลังเขา
พอหันกลับไปมองก็อ้าปากพะงาบๆ พุดไม่มีเสียงประมาณว่า 'พี่เขามาเยี่ยม
มึงอะหลบไป'

"พี่เพิ่งรู้จากพี่นายว่าเกวีนกับบีมรถล้ม เป็นอะไรมากมัย"

"ไม่เป็น..."

"เป็นครับ" บีมอ้าปากค้างทั้งที่ยังพูดไม่จบ ส่วนเขาก็ฉีกยิ้มกว้างๆ ให้พีนิล
ส่งเสียงอ้อนๆ ให้คนที่มองไม่เห็น "บางครั้งก็ปวดหัว ปวดขา รู้สึกเหมือนยังไม่
หายดีเลยครับ แต่พอก็ส่งผมมาที่นี่ซะก่อน"

"แยะเลย...งั้นบอกให้พี่นายช่วยคุยกับพ่อกะวีนดีมัย ที่โรงงานมันค่อนข้าง
หนักนะ เราแค่มาฝึกงานเอง"

เกวีนส่ายหน้าทั้งๆ ที่รู้ว่าพีนิลมองไม่เห็น ได้ยินเสียงไอ้บีมแหวะเบาๆ

เขาไม่ได้โกหกนะเว้ย ปวดหัวก็ปวดจริงๆ ตอนรถล้มก็จะเอาแขนลง
เพื่อไม่ให้หัวกระแทกพื้น แต่สุดท้ายก็ล้มติดท่าจนได้ หัวนี้กระแทกกับพื้นปูน

แข็งๆ จนเบลอ โชคดีที่หมวกราคาแสนต้นๆ ของเขาช่วยเอาไว้ ไม่อย่างนั้น
สมองคงไหลนองเต็มพื้นไปแล้วแน่ๆ

แล้วไอ้อากการปวดเขาก็ปวดจริงๆ ถึงเขาจะไม่เป็นอะไรมากแต่ก็เชื่อว่า
ไม่ได้เป็นอะไรเลยซะเมื่อไหร่ ทว่าพูดไปก็เท่านั้นแหละ เพราะตอนที่เขา
ออกจากโรงพยาบาลดันกลับไปซื้อบิกิไบก็ให้พอเห็น พอก็เลยเข้าใจว่าเขาหายดี
เป็นปลิดทิ้งแล้วเลยส่งมาฝึกงานที่นี่

"ตอนนี้แผลหายหรือยัง"

"ไม่มีแผลอะไรเลยครับพี่นิล"

"ไม่มีเลยเหรอ"

"ครับ" เกวินพยักหน้าให้กับคนที่ขมวดคิ้วสงสัย

"แต่เกวินลั้มแรงเลยไม่ใช่เหรอ ทำไม..."

"ผมใส่ชุดเซฟตี้ครับพี่นิล ตอนลั้มเลยไม่มีแผล แต่ซ้ำใน"

"อ้อ"

เกวินดีใจที่แม้ว่าจะไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีแล้วแต่เขาก็กับพี่นิลยังคุยกันได้
เหมือนเมื่อก่อน พี่นิลไม่ได้ทำตัวห่างเหิน เขาเองก็ไม่ได้ชัดเจนที่จะพูดคุย

"งั้นกินข้าวกันก่อนนะ บีมลูกขึ้นนั่งได้ใช่ไหม"

"ได้ครับๆ ฮู้ววว สบายมาก ขอขอบคุณครับน้ำราม นวดดีมากๆ เลย"

แค่ได้ยินคำว่าข้าว คนที่เป็นตะคริวแล้วล้มออยเบอร์ใหญ่ก็ลุกขึ้นนั่ง
ขัดสมาธิเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนไม่ได้เป็นตะคริว

น้ำรามล้างมือที่ใช้นวดขาให้บีมก่อนจะมาเปิดปิ่นโตให้ พอกลิ่นอาหาร
ลอยหอมกรุ่นคนที่ตั้งใจเดินเอามาให้ก็ยิ้มกว้างทันที

"พ่อครัวทำแกงจืด ทอดมันปลาทราย แล้วก็ผัดผักมาให้...ไม่รู้ว่า
ปกติบีมกินกับข้าวแบบนี้ได้มั๊ย พอดีพี่จำได้ว่าเป็นของชอบของเกวิน"

คนที่ถูกพูดถึงนั่งยิ้มกว้างตาหยี เกวินดีใจแทบตายแล้วที่พี่นิลยังจำได้ว่า
เขาชอบกินอะไรบ้าง แล้ววันนี้กับข้าวมือแรกของเซียงใหม่ก็เป็นของชอบ เป็น
เมนูที่พี่นิลเลือกให้ซะด้วย

"พี่ไม่แน่ใจว่าเกวินยังชอบอยู่หรือเปล่า"

ยิ้มแหงๆ เพราะไม่มั่นใจจริงๆ ว่าเกวินยังชอบเมนูเดิมๆ เหมือนเมื่อก่อน
อยู่มั๊ย

นินได้ยื่นมาว่าเกวินเคยไปเรียนที่อเมริกา...ไม่แน่ว่าป่านนี้อาจจะชอบกิน
สเต็กหรืออาหารแนวฝรั่งๆ ไปแล้วก็ได้

"ขอครับ ชอบเหมือนเดิม"

พออีกฝ่ายได้ยินคำตอบแบบนั้นก็ปรากฏรอยยิ้มหวานบนหน้า ทำเอา
คนตัวสูงที่นั่งคู่เขาข้างหนึ่งบนพื้นยิ้มตามไปด้วย

"งั้นกินกันตามสบายเลยนะ พักให้หายเหนื่อยก่อนแล้วค่อยไปทำงานต่อ
พี่นายไม่ว่าหรอก"

"แล้วพินิลจะไปไหน ไม่อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนหรือครับ"

เกวินกุมมือทั้งสองข้างของพินิลเอาไว้ พออีกคนจะลุกขึ้นก็รั้งให้นั่งบนเก้าอี้
ตามเดิม เขามองพวงแก้มสีแดงระเรื่อ ตาคมสลับกับดวงตาคู่นั้นของพินิล

พินิลเองก็สบตากับเขาอยู่เหมือนกัน

เป็นอีกครั้งที่เกวินโบกมือไปมาตรงหน้าพินิล และเมื่อพบว่าคนที่ตัวเล็กกว่า
ไม่มีอาการตอบสนองอะไรกับมือของเขาก็ได้แต่ผ่อนลมหายใจยาวๆ ออกมา
มันเป็นความอยากรู้ของเขาเองว่าตาของพินิลบอดสนิทไปเลยหรือยังเห็นรางวัล
แต่จากที่พิสูจน์...ก็น่าจะบอดสนิท

เขาอยากถาม อยากรู้สาเหตุว่าทำไมพินิลถึงเป็นแบบนี้ ทว่าตั้งแต่
สนามบินเชียงใหม่จนถึงบ้านหลังใหญ่กลางหุบเขาก็ไม่มีใครพูดถึงเรื่องดวงตา
ของพินิลสักคน เลยยังไม่มีโอกาสให้เกวินเปิดประเด็นถาม

เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าถ้าถามไปแล้วจะตั้งใจดำของพินิลหรือเปล่า การที่
อีกฝ่ายมองไม่เห็นแบบนั้นจะเป็นปมในใจมั๊ย เลยได้แต่เก็บความสงสัยนั้นไว้

"พินิลแล้ว"

"งั้นอยู่เป็นเพื่อนผมก่อนได้มั๊ย ผมอยากคุยกับพินิล"

"แรงนะมึงง"

ถึงแม้ว่าบีมจะพึมพำเบาๆ แต่ก็มั่นใจว่าพินิลต้องได้ยินที่มันแหงๆ
เกวินไม่สนใจไอคนที่ล้าออยเพราะตะคริวกิน จดวางสายตาของเขาตอนนี้

ก็มีแค่คนตรงหน้า แค่นี้ก็นิลเท่านั้น

"ได้ดี แต่พี่กลัวว่าเกวินจะเบื่อซะก่อน"

"ไม่เบื่อเลยครับ ผมอยากคุยกับพี่นิล"

เขายิ้มกว้างให้คนผิวขาวจัดแม้รู้ว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นรอยยิ้มของเขาก็ตาม จากชายหนุ่มอายุยี่สิบสามก็กลายเป็นเด็กน้อยทันทีเมื่อมีอนุ่มๆ ลูบศีรษะแผ่วเบา ความอบอุ่นอ่อนโยนจากมือพี่นิลทำให้คนที่เหนื่อยแทบตายจากการทำงานสุดทรหดหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

บอกตามตรงว่าถ้าได้พี่นิลมาลูบหัวทุกวัน ให้ชุดเหมืองหาแร่หาหินทั้งวัน เขาก็ยอม

"โอ้ยยย หิวแล้วๆๆ ผมขอเปิดปิ่นโตเลยแล้วกันนะครับพี่นิลลล"

เกวินหันไปทำตาขวางให้บี้ม มันชอบซัดจิ้งหะเขาดลอดไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม ขนาดแข่งรถยังขี่มาชนจนต้องเข้าโรงพยาบาล โดนเนรเทศให้มาฝึกงาน ดัดนิสัยไม่เอาถ่านก็ยังทำล้อออยให้เขาแบกมาที่ห้องรับรองเพื่อที่จะอู้งานอีก นี่ยังไม่นับเมื่อคืนและอีกหลายๆ คืนต่อจากนี้ที่เกวินต้องทำใจนอนร่วมห้องเล็กๆ กับมันนะ

พี่นิลก็ใจดีเกินไปแล้ว ใ้บี้มพูดอะไรนิดอะไรหน่อยก็ตามใจมันอย่างกับเป็นน้องแท้ๆ แล้วดูดี น้องที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กอย่างเขาตอนนี้เป็นหมาหัวเน่าเลยไป เพราะพอใ้บี้มร้องหิวข้าวอย่างกับเด็กแรกเกิดพี่นิลก็รีบเอี้ยวตัวไปเปิดปิ่นโตจัดแจงวางทุกอย่างให้มันแล้ว

"เดี๋ยวผมช่วยครับ"

"ไม่เป็นไรๆ เกวินลุกขึ้นไปนั่งดีๆ เลย เดี่ยวพี่จัดการให้เอง"

ตบไหล่เขาแปะๆ แล้วก็หันไปสนใจกับปิ่นโต เกวินมองพี่นิลเคลื่อนไหว คล่องแคล่วเหมือนคนที่มองเห็นปกติ อดสงสัยตามากับใบหน้าก้มมองปิ่นโตนั้นราวกับเห็นชัดเจน มือไม้ไม่บิดปายสะเปะสะปะ บอกตามตรงว่าถ้าพี่นายไม่พูดว่าพี่นิลตาบอด เขาก็คิดว่าพี่นิลยังปกติดีทุกอย่าง

"พี่นิลมองไม่เห็นมากี่ปีแล้วอะครับ"

เควี่ง

ฝ่าปิ่นโตหลุดออกจากมือของพีนิลทันที เกรวินงยหน้าแล้วคำบีมที่ถามอะไร ออกมาไม่คิดก่อนจะประคองมือขาวๆ เอาไว้พร้อมลูบหลังมือของคนที่ถูกถาม แล้วเบา

"อะ...ขอโทษครับ" บีมยกมือไหว้หงอยๆ สีหน้ามันรู้สึกผิดจริงๆ แต่เขาก็อยากจะลุกขึ้นไปขีดปากมันสักหมัดอยู่ดีนั่นแหละ

"ไม่เป็นไรเลยบีม ไม่ต้องคิดมากนะ พี่ไม่เป็นไร"

เป็นครั้งแรกที่เขาไม่ชอบรอยยิ้มของพีนิล มันเป็นรอยยิ้มที่มีดวงตูกี่รู้ว่า ยิ้มเพื่อข่มความรู้สึกอะไรบางอย่างไว้ในใจ เป็นรอยยิ้มที่เขาเองก็เคยยิ้มออกมา ตอนแรกที่แข่งรถแล้วไม่ชนะทั้งที่ทำเต็มที่แล้ว มันคือรอยยิ้มข่มความเจ็บปวด

ไม่ชอบเลยวะ

"รถชนนะ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็มองไม่เห็นอะไรแล้ว"

"อ่า แสดงว่าชนแรงมากเลยใช่มี๊ย..."

บีมที่กล้าๆ กลัวๆ เพราะสายตาของเกรวินยังเฝ้าปากถามต่อ เขาอยากจะลุกขึ้นไปชกหน้าบีมจริงๆ ทว่ากลับรู้สึกได้ว่ามือขาวทั้งสองข้างกำลังบีบเข้าหากัน แน่น เกรวินรับรู้ได้ทันทีเลยว่าพีนิลกำลังเจ็บปวดที่จะต้องพูดถึงเรื่องในอดีตอีกครั้ง

เขาก็ได้แต่ปลอบพีนิลด้วยการลูบหลังมือเบาๆ อยู่อย่างนั้น

"อ้อ คนที่เห็นเหตุการณ์บอกว่าแรง...แต่พี่ไม่รู้ตัวเลยว่าแรงแค่ไหน"

"แล้วพีนิล..."

"ไม่ต้องถามแล้วบีม กินข้าวไป"

"เออๆ ก็ได้"

บีมที่อ้าปากเตรียมฟันคำถามออกมาอีกชะงัก ถ้าเขาไม่ห้ามมันก็ไม่หยุดพูด และบีมไม่มีทางรู้เลยว่าตอนนี้มือของพีนิลสั่นมากแค่ไหน

ไม่รู้เลยว่าพีนิลกำลังแสดงอาการหวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นออกมาให้เกรวินรู้

"เฮ้ย! ไม่ต้องจ่อใกล้ขนาดนั้นก็ได้! ใช้น้อง กล้องมันซูมได้เว้ย"

"อย่าเสียงดังดิพี กัมหน้าทำไปเลย"

"ไอ้น้อง...ได้ ได้"

เกวีนหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ตอนนี้แล้วยกมือปาดเหงื่อ ตามคมมองบีม กับลูกชายหัวหน้าคนงานที่ชื่อขันโตกเถียงกันอยู่ ขันโตกผู้ได้รับมอบหมาย ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่อย่างการมาถ่ายคลิบตอนที่พวกเขาทำงานเพื่อรายงานให้ พี่นายดูดีใจยกใหญ่

จะว่าน่าเอ็นดูก็ได้ เพราะขันโตกเป็นเด็กตัวอวบๆ ชาวๆ แก้มแดงองตอง ใส่ชุดแบบที่เด็กคอยชอบใส่ยื่นกอดอกถือสมาร์ตโฟนรุ่นเก่าอยู่

ใช้ไม่เป็นด้วยมั้ง ก็ตอนที่ขันโตกถือโทรศัพท์แล้วตะโกนปาวๆ ว่าจะถ่ายคลิบ ให้ตั้งใจทำงาน เกวีนไปชะโงกหน้าดูแล้ว...น้องมันไม่ได้กดบันทึกวิดีโอ แค่ปล่อยให้กล้องแพลนมาที่พวกเขาเฉยๆ

เออ ก็ตกลงดี

ถึงรู้ว่าขันโตกจะไม่ได้กดถ่ายคลิบแต่เกวีนไม่ได้สวมบทผู้ชายใจดี กดถ่ายคลิบให้น้องมันหรือกะนะ เพราะตอนนั้นสภาพของเขาดูยังงั้นก็หมดความศูล ที่สะสมมาตลอดยี่สิบสามปี

จากชุดเหมืองหาอัญมณีสวยๆ แพงๆ อยู่ดีๆ ก็ถูกให้น่านั่งเก็บผัก ตรงสวนชะงัน

ส่วนคนที่เคยทำงานอยู่ตรงนี้ (ที่เป็นผู้หญิงบอบบาง) ก็เปลี่ยนไปทำงาน ที่เหมืองแทน

เพราะใครล่ะ เพราะไอ้บีมคนเดียว

แต่ได้มาเก็บผักก็ดี...เพราะวิวตรงนี้ โคตรดี โคตรสวย

"พี่คนนั้น! อย่าเอาแต่มองนก" ขันโตกตะโกนแล้วขี้นิ้วบ่อมๆ มาที่เขา

เกวีนพยักหน้าพร้อมยกมือทำท่าขอโทษไอ้เด็กคนนั้น เขาไม่ได้มองนก อย่างที่ขันโตกพูดหรอก แต่กำลังมองเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งหลับตาพริ้ม รับสายลมอ่อนๆ

พอขันโตกอะอะเสียงดัง พี่นิลที่นั่งอยู่บนระเบียงก็หันหน้ามองตามเสียง สายตาของพี่นิลจ้องมาที่เขา ใบหน้ามีรอยยิ้มจางๆ เหมือนมองเห็นว่าเกวีน

ส่งยิ้มให้ ทว่าพอเขาโบกมือโบกมือส่งไปพื้นโลกกลับยื่นกอดดอกไม้ไม่มีปฏิกิริยาอะไร
ตอบกลับมา

ก็นั่นแหละที่เกวีนว่าวิวโคตรดี โคตรสวย

ไม่อยากจะสายตา

พี่

ผักก่าหนึ่งทีควรจะเก็บใส่ตะกร้าถูกโยนมาที่หน้าเขาเต็มๆ ส่วนคนที่โยน
ก็ไม่ใช่ใครที่ไหน

"ฮั่นแน่ มองอะไรขนาดนั้น ภูเห็นนะ"

เกวีนโยนผักที่หล่นอยู่บนตักเก็บใส่ตะกร้า บีมก็ปาอะไรมาไม่รู้เรื่อง
ผักพวกนี้มันกินได้ เอาของกินมาเล่นแบบนี้แหม่งนำโดนทำโทษ

"พุดมาก"

"เบื่อกอ น้องสนิทคิดไม่ซื่อ"

"เสือกไรด้วยวะ"

"สงสารพินิล โดนสายตาทิ่มนรกของมึงโลมเลย"

"เบาหน่อย มีเด็กอยู่ด้วย" พักพืดหน้าไปตรงชั้นโดกที่ยื่นอยู่ปากเกาะหัว

"ชอบเขาอะดี"

รู้อยู่แล้วว่าบีมรู้ใจเขา เกวีนเป็นประเภทที่ชอบก็แสดงออก ไม่ชอบ
ก็แสดงออกชัดเจน ไม่ได้กั๊กความรู้สึกจนปล่อยให้หลุดมือ

"เออ" เขาเป็นแบบนี้แหละ "ชอบ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)